

osudy

Lekár povedal: „Je mi ľúto, dieťaťko sa narodilo mŕtve.“

Anjelik,

čo zostáva s nami

„...kdekoľvek som, či snívam či bdiem, za tebou ísť si želim, po tebe cniem...“ Čerstvé mamičky majú svojim bábätkám rozprávať úplne iné slová, Denise Trnkovej však zostali len tieto. Jej dcérka Vivien žila len v jej brušku.

Zlekárskej správy: „Vivien bola úplne zdravé dieťaťko. Nebol zistený žiadny dôvod či aspoň nejaké príznaky, ktoré mohli zapríčiniť jej náhle úmrtie.“ A predsa na tento svet prišla v deviatom mesiaci svojho života mŕtva... Jej rodičia sa domov vrátili s prázdnyimi rukami. Domov, kde bolo všetko pripravené na život v trojici...

Tehotenstvo ako každé iné
Keď lekár potvrdil moje nariadenie, že som tehotná, od šťastia som našej maličkaj kúpila prvé topánčky, spomína si Denisa, ktorej tehotenstvo prebiehalo ako každé iné. „Vo štvrtom mesiaci, práve počas Vianoc som začítala prvé jemné pohyby,“ tešila sa budúca mamička. Pre oboch rodičov to bol nádherný darček. O to viac sa tešili, že o rok ich už bude pri štedrovečernom stole viac.

„Ihneď prídte do nemocnice!“
Deviaty mesiac bol dosť náročný. „Každý deň som dúfala, že sa dieťaťko bude hlásiť na svet.“ Ale ono sa na svet neporúhalo. Presne štyri dni pred termínom pôrodu Denisa cítila alýsi vnútorný nepokoj. Jej dieťaťko bolo celý deň až príliš pokojné. A na druhý deň znovu. Žiadne bolesti ani pôrodné kontrakcie sa nehlásali. Keď zavola do nemocnice, venla, že jej povedia, aby si nerobila starosti, že všetko je v poriadku. Telefónár ju však neupokojil. Veta „Ihneď prídte do nemocnice“ neveselila nič dobre...

Obrovský šok
V nemocnici už čakala pôrodná asistentka, ktorá sa hneď pokúsila zachytiť srdcovú ozvu dieťaťa. Máme. Skôr než odbehla po lekára, snažila sa vyplašenej Denise vŕchné oznámiť, že sa obáva niečoho zlého. Denisa však v tej chvíli nemohla pochopiť, čo zlé sa môže stať tri dni pred plánovaným pôrodom. Na následnom ultrazvuku spoznala známe obrysy svojho dieťaťa, ale doktor krútil hlavou. A potom prišiel obrovský šok. Srdiečko nebolo. Lekárske slová rezali do živého: „Je mi ľúto, pani Trnková, ale vaše dieťaťko už, žiaľ, nežije.“

„Bože môj, nie som rodiaca matka!“

„Čo najskôr som sa musela rozhodnúť, ako budem rodiť, nevedela som si to ani predstaviť,“ vračia sa späť Denisa. „Celé moje vnútro bolelo a kričalo: to nemôže byť pravda, moje dieťaťko nemôže byť predsa mŕtve, veď bolo vždy také silné a plné života. Ono nemá silu a ja tiež nie...“ bolo jediné čo cítila. Vtedy sa rozhodla pre cisársky rez. A začal sa nekonečný čas čakania a otázk: Pôrodná asistentka jej len sucho odsekla: „Musíte mať strpenie, anesteziológ je pri rodiacej matke.“ Denise zostali len bezradné otázky: „Bože môj, a čo som ja? Nie som rodiaca matka? Čo som vlastne teraz?“

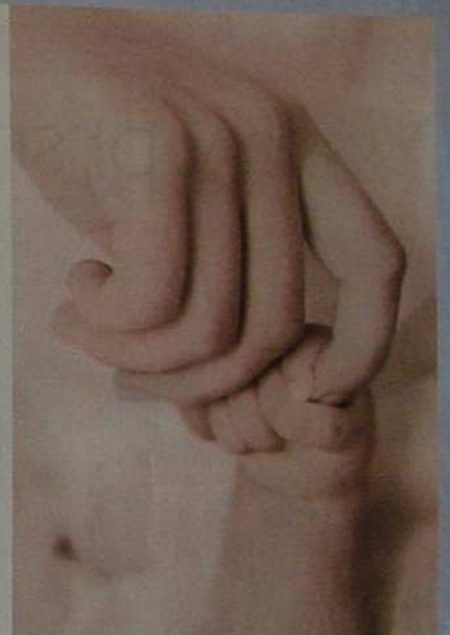
Ako by len spinkala
Po celodenných vyšetreniach a hodinách čakania prišiel na Denisu rad až večer. „Naša dcérka sa nám tichučko narodila o 21.38. Vážila 3 600 gramov a mala 50 centimetrov,“ pamätá si ťažko skúšaná mladá žena dodnes celkom presne. Po krátkej chvíli ju aj s manželom prekvapila sestrička otázkou, či chce svoje dieťaťko vidieť. „V tej chvíli som nevedela, ako konať. Cítila som sa taká stratená a bezradná,“ spomína. No keď im sestrička ukázala na malý uzlíček s perinkou na vozíku za ňou, v okamihu obaja vedeli, že to chcú. „Bola to najkrajšia a zároveň

i najbolestivejšia chvíľa môjho života,“ je si istá Denisa. Ich malá Vivien vyzerala, ako by len spinkala...

Najsmutnejšia rozlúčka
Rodičia mohli s dcérou stráviť celú noc. Sestrička vyhovelá aj ich prosbe, aby zavolała kňaza, ktorý malú Vivien Elisabeth pokrstil. Ráno však prišla obšvará, no nevyhnutná a nenávratná rozlúčka. Najkrutejšia, akú kedy zažili: Návrat po týždni v nemocnici bez svojho dieťaťa bol len začiatkom ťažkej cesty, ktorá ich čakala. „S bolestným kričom v krku sme museli našim blízkym povedať, čo sa stalo,“ spomína si Denisa manžel Milan. Bol jej viac ako oporou. Po celý čas stál pri nej a dodával jej neuvieriteľne veľa síl.

Nezodpovedané „Prečo?“

Necelé dva týždne po pôrode Denisa a Milan svoj poklad pochovali. „Stála som vedľa toho maličkého hrobu a bolo pre mňa nepredstaviteľné, nechať tam to najdrahšie, čo mám,“ pripomína si strasné chvíle Denisa. Vedeli však, že musia ísť ďalej, aj keď s veľkou ranou v srdci. Na ich niekdokrát položenú otázku „Prečo?“ lekárska veda dodnes nenahli odpoveď. Preto si ju hľadali sami: „Náš Pán potrebuje anjelov, tak prečo nie naša Vivuška, veď bola taká nádherná...“

Nezostávajúce so svojim trápením sami!

„Tolko sŕz som nikdy neurónil“
Život dáva deť čo deň tejto obdivuhodnej žene za pravdu. S toľkým ľudským dobrom ako na anjelkovských stránkach sa len tak ľahko nestretnete. Pri ich prezeraní slová strácajú zmysel a človeka sa rozmaže pohľad slzami: „Tolko sŕz som nikdy neurónil. Včera mi moja žena porodila krásnu dcérku. Volá sa Štepanka, ale bude to Štepanka Vivien...“ napísal na stránku Honza zo susedného Česka. A je le jeden z mnohých...

Zásadná zmena rozhodnutia
„Teraz viem, že sa nemôžem vzdať svojho dieťaťa, pretože mať ho bude neuvieriteľne šťastie,“ píše 17-ročná tehotná dievča, ktorá s vďakou Denisinmu príbehu rozhodla neísť na interrupciu.

„Budme vďační za to, čo máme“
Mirke slyz takmer nedá spať. „Mám zdravé dieťa a viďm, že je to to najcennejšie, čo mi Boh dal.“

Anjeliky medzi nami

Po bolestných udalostiach sa Denisa vo svojej bezmocnosti snažila aspoň dozvedieť viac o skúsenostiach so strastou dieťaťa, ale zistilo, že sa nie je kam obrátiť. Vtedy vzniklo niečo, čo robí krásniky život malej Vivien zmysluplným ako niektoré životy, ktoré trnajú desiatky rokov. Svoju mamiu inšpirovala k vytvoreniu internetových stránok, ktoré nie sú jednoduché, ale za všetko hovoria názov ANJELIKY. „Viem, že nás neposlúbi, že nás ochraňujú ako Boží anjeli,“ hovorí Denisa. Svoje stránky venovala všetkým rodičom, ktorí stracajú svoje dieťa, aby im pomohla v ich bolesti a bezradnosti odbornými radami, ale aj poskytnutím priestoru na vyrozprávanie sa z ich bolesti. „Milanie a vnútorné strpenie nám neprinesú nič, len viac žiaľu a zapaľnosť,“ myslí si Denisa.

Denisa a Milan sa svojho dieťaťa nevedeli dočkať.

Chcete sa aj vy podeliť o svoju skúsenosť? Chcete odovzdať kúsok nádeje?

Nové a nové príspevky plné dojata a obdivu stále pribúdajú. Až človek túž pripoje svoje meno k slovom Viesavých rodičov: „Vivuska, doktore! Je to sme! Tá matka my mohli spoznať a sprevádzať ňu na jej ceste do neba.“

S láskou Vaša manželka a ja...
www.anjeliky.sk

Kaerita Ondrejčok